

Sagen sattes under Forhandling.

Alberti: Det Forslag, som ligger for til Behandling, gaar ud paa, at Statskassen skulde paatage sig at yde Statstilskud til Kommunerne. Ifølge den Skatteplan, som Skattekommissionen har lagt, vilde et saadant Forslag blive overflødig, fordi Tilskuddet til Kommunerne vilde komme frem ved selve de Love, der reformerede vort Skattevæsen. Imidlertid kan der jo ikke desto mindre være nogen Grund til at omtale dette Forslag, der nu kommer til os fra Landstinget, da det jo ikke kan vides, hvilken Rolle det muligen i Løbet af de kommende Forhandlinger vil spille. Jeg skal imidlertid søge at fatte mig ganske kort i saa Henseende. Som en Mangel ved Forslaget, hvis det skulde være Lov, vil jeg først fremhæve, at Tilskuddet kun skal være gældende i de første fem Finansaar. Det vil naturligvis blive sagt og er ogsaa antydnet i Landstingets Betænkning som en Mulighed, at Loven i Tidens Løb kunne blive forlænget, men alligevel, naar man taler om Skattelovene, saaledes som vi nu have talt om dem i en lang Række af Aar, synes det mig, at saadanne Muligheder og Udsigter for Fremtiden kan der kun tillægges en overordentlig ringe Værdi. Vi have set, hvor overordentligt vanskeligt det er at trænge igennem med de berettigede Krav, saa at der ikke er nogen Grund til at tro, at vi om fem Aar, naar denne Lov er udløben, — hvis man altsaa finder Anledning til at ophøje den til Lov — ikke ville møde fuldkommen saa stærk Modstand mod at faa Forslaget forlænget, som vi have mødt for overhovedet at naa til ny Skattelove. Det Tilskud, som skal ydes til Kommunerne, angives tildels at være et fast Beløb af $1\frac{1}{2}$ Million Kr. om Aaret, dels det Beløb, som det af Landstinget vedtagne Lovforslag om Ophævelse af Gammelskatten m. m. og om Kapital- og Indkomstskat til Staten tilsammen i det senest udløbne Finansaar har indbragt ud over 9,700,000 Kr. De $1\frac{1}{2}$ Million Kr. om Aaret ved man, hvad er, hvad det andet er, ved man slet ikke. Jeg er tilbøjelig til at gaa ud fra, at det andet er lig Nul. Det er nemlig en Selvfølge, at naar der skal indføres saadanne ny Skatter, vil der gaa en Række af Aar, inden de komme til at give deres fulde forventede Udbytte, og om de nogen Sinde komme til at give et saa stort Udbytte som 9,700,000 er noget, der staar ganske hen i det uvisse. Sikkert er det, at en Del Aar, efter at de ere

traadte i fuld Virksomhed, vil der gaa, før de give det fulde Udbytte, end sige ud derover. Men opnaas, efter at Loven har virket et Par Aar, det Resultat, at de virkelig give et Udbytte ud over 9,700,000 Kr., faa Kommunerne efter dette Lovforslag alligevel ingen Ting, thi Lovforslaget er stillet saaledes op, at den 5aarige Periode, hvori Kommunerne skulle have Tilskud, udløber allerede med det andet Aar, hvori de ville kunne faa noget af dette Overskud fra de ny Skattelove. Altsaa, hvis de ny Skatter ikke allerede i de første to Aar, hvori de virke, komme til at give Overskud ud over 9,700,000 Kr., ville Kommunerne i den Henseende intet faa efter det foreliggende Lovforslag.

En anden Indvending — og en, som er endnu væsentligere, end hvad jeg hidtil har nævnt — er den Indvending, der kan rejses mod Fordelingen inden for Landkommunerne af de Dele af Tilskuddet, der ville komme disse til gode. Det er foreskrevet i Lovforslagets § 3, at det Beløb, der falder til Amtskommunerne, skal fordeles mellem dem i Forhold til Gennemsnittet af deres samlede Udgifter til Justits-, Politi- og Fattigvæsen samt Medicinalvæsenet i Aarene 1ste April 1896—31te Marts 1899. Mod denne Fordelingsplan maa jeg først og fremmest gøre den Indvending, at medens disse nævnte Udgifter vel kunne være Momenter i en rigtig og retfærdig Fordelingsplan, egne de sig paa ingen Maade til at være de eneste Momenter deri, og dertil kommer, at saaledes som Forslaget er stillet op, hvor man binder Fordelingen til Gennemsnitsudgifterne til disse Forhold i disse tre Aar, bliver det tilfældigt og rent i Blinde, om denne Fordeling virkelig finder Sted i Forhold til det almindelige Gennemsnit af Amtskommunens Udgifter i disse Retninger. Jeg skal ganske kort give et lille Eksempel derpaa. Hvis vi tænke os, at en Amtskommune i Treaaaret 1896—99 har maattet bygge enten en ny Arbejdsanstalt eller et nyt Sygehus eller har maattet yde Bidrag til et nyt Arresthus eller kort sagt haft Byggeudgifter, ville disse Udgifter komme til at veje til Fordel for Amtets Deltagelse i Tilskuddet gennem alle de Aar, hvori Tilskuddet finder Sted, medens Amtskommuner, som enten lige før eller lige efter dette Treaar have haft ganske tilsvarende Udgifter, ikke ville naa at se disse Udgifter medoptagne ved Tilskuddets Beregning. Og endelig alle de Amtskommuner, som i lange Tider slet ikke have haft saadanne Udgifter, faa heller ikke den dem forholds-